

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. K., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. srpna 2021 č. j.: CPR-17070-2/ČJ-2021-930310-V242

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 8. 6. 2021 č.j. KRPA-145744-14/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o

stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 15 měsíců.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobce namítl, že v době pobytové kontroly nepobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Zdůraznil, že se na území České republiky nacházel zcela legálně jako držitel platného biometrického pasu Ukrajiny. Nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce pobýval na území schengenského prostoru nepřetržitě ode dne 1. 12. 2020 a není ani pravdou to, že by pobýval na území České republiky neoprávněně nejméně ode dne 4. 6. 2021 do 7. 6. 2021.
4. Dále žalobce namítl, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který v současné době nepolevuje na intenzitě, a proto nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné. Rovněž poukázal na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, jejíž důsledky jsou dodnes patrné nárůstem napětí se sousední Ruskou federací.
5. Kromě toho ještě žalobce v obecné rovině namítl porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí je tedy plně v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Žalobce byl dne 7. 6. 2021 kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Ukrajinou bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území České republiky opatřený pouze vstupním přechodovým razítkem do schengenského prostoru ze dne 1. 12. 2020, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, pročež byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

9. Dne 8. června 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru naposledy dne 1. 12. 2020 na biometrický cestovní pas přes Polsko a od té doby nevycestoval. Do České republiky přicestoval z Polska dne 4. 6. 2021 jako turista na prohlídku Prahy. Je si vědom toho, že se nachází na území České republiky nelegálně. Bydlí zde různě po kamarádech. Žádné zajištěné ubytování nemá ani není nikde hlášen k pobytu. Na Ukrajině bydlí u svých rodičů. Je zdravý. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobce vyjádřil tak, že mu na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
10. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 4. 6. 2021 do 7. 6. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 1. 12. 2020 přes polský hraniční přechod Budomierz a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Nemůže proto obstát tvrzení žalobce, že ke dni pobytové kontroly, tj. ke dni 7. 6. 2021, ještě nebyla překročena doba 90-ti dní oprávněného pobytu na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na

území České republiky přinejmenším ode dne 4. 6. 2021 (kdy podle svého vyjádření přicestoval do České republiky, a to již bez oprávnění k pobytu, když doba povoleného pobytu na území schengenského prostoru mu uplynula již dne 28. 2. 2021) do 7. 6. 2021, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci.

14. Co se týče námitky žalobce spočívající v poukazu na probíhající vnitrostátní válečný konflikt na Ukrajině, je třeba podle zdejšího soudu přisvědčit žalovanému, že podle § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“) považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou ruských separatistů za bezpečnou zemi původu. Bylo proto zcela na žalobci, aby tvrdil a osvědčil (a nejlépe prokázal), že v jeho konkrétním případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat, což se žalobci dostatečně konkrétně nepodařilo, když naopak ve svém výsledku v postavení účastníka správního řízení uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí. Žalobce navíc pochází z Volyňské oblasti, která se nachází zcela mimo zónu jí zmiňovaného válečného konfliktu. Na tomto místě lze odkázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azyl) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
15. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). Přitom „*v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS).
16. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
17. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nálezací správní orgán se také správně

a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.

18. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
19. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 15 měsíců uložena ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně potom na straně 5 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se lze ztotožnit, plně odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. října 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce